

verildi. Bundan sonra kazaskerlerin padişahla birlikte seferlere katılması kanun haline geldi. Acemi Ocağı ile Yeniçeri Ocağı'nın kurulması da Kara Halil Efendi'nin bu hizmet döneminde gerçekleşti (yaklaşık 766/1364-65). Ayrıca Karamanlı Molla Rüstem ile birlikte Osmanlı maliyesinin teşkilatlanmasında da önemli rol oynadı.

Çandarlı Kara Halil, ilk Osmanlı vezirleri olan Alâeddin Paşa, Ahmed Paşa, Hacı Paşa ve Sinâeddin Yûsuf paşalardan sonra vezir olup Hayreddin unvanını aldı. İlk defa vezirlikle birlikte beylerbeyi yani ordu kumandanlığı görevini de bir arada yürüttü. Vezirliğe tayin tarihi bilinmemekle beraber ilk devir Osmanlı kaynakları 765 (1363-64) veya 766 (1364-65) yıllarını kabul ederler. Ancak Halil Hayreddin Paşa'nın Gümölcine, İskeçe, Zihne, Kavala, Drama ve Serez zaptedildikten sonra 1374'te İmparator İoannes'in oğlu Selânik Valisi Manuel üzerine gönderilmesi, onun 776 (1374-75) yılından önce Batı Trakya fûtuhatı sırasında vezirlikle birlikte kumandanlık vazifesini de yürüttüğünü kesin olarak göstermektedir. Halil Hayreddin Paşa daha sonra Selânik, Manastır ve Ohri şehirlerini de ele geçirdi, Arnavut prensleri arasındaki mücadele sırasında Osmanlı orduları 1386'da Kroya ve İşkodra'ya kadar ilerledi. Ancak Sultan I. Murad'ın Halil Hayreddin Paşa'yı Balkanlar'da bırakıp oğlu Ali Paşa ile beraber Karamanoğlu Alâeddin Bey üzerine sefere çıkmaya hazırlandığı sırada, Halil Paşa'nın Yenice-i Vardar'da hastalandığı, az sonra da Serez'de öldüğü haberi geldi. Mezar kitabesine göre ölüm tarihi 789'dur (1387). Cenazesi büyük oğlu Ali Paşa tarafından İznik'e getirilerek Lefke (Osmaneli) Kapısı dışında defnedildi. Türbesi 1922'de Yunanlılar tarafından tahrip edilmiş olduğu için sonradan aynı aileden gelen Nuh Neciyüddin Bey bu türbeyi eski şekliyle tamir ettirdi.

Halil Hayreddin Paşa'nın yapmış olduğu düzenlemeler, özellikle askerî teşkilât ve devlet hazinesinin tesisi, esirlerden beşte birinin devlet hesabına alınmasını sağlaması bir kısım rakiplerinin muhalefetine yol açmış, gerek menşei gerekse tahsili itibarıyla küçümsenmiştir. Fakat devrin tanınmış aileleriyle ak-raba olan Halil Paşa'nın teşkilâtçı ve kudretli bir vezir olduğu gerçekleştirdiği işlerle sabit bulunmaktadır.

Halil Hayreddin Paşa aynı zamanda birçok hayır eseri de yaptırmıştır. İnşasına 780'de (1378-79) başlanıp ölümünden sonra 794'te (1391-92) oğlu Ali Paşa tarafından tamamlanan İznik'teki Yeşilcamii, ilk devir Osmanlı mimarisinin ayakta duran tek örneği olması itibarıyla önemli bir yere sahiptir. Yanında bulunan Dârülhadis adlı medrese ve imareti sonradan harap olmuştur. Serez'de kalenin güneybatısında Aşağı Çarşı mahallesinde bulunan ve 1385'te yaptırılan Kurşunlu Camii de Halil Paşa'nın eseridir. Bu cami 1132 (1719-20) yangınında harap olduğu için 1252'de (1836-37) II. Mahmud tarafından tamir ettirilerek üzerine yeni bir kitâbe konulmuştur. Civarındaki Eskihamam da yine Halil Paşa tarafından inşa edilmiştir. Bu tesisler için on dokuz köy vakfedilmiş olup XVI. yüzyıl ortalarında vakfın yıllık geliri 197.676 akçeye ulaşmıştı.

Gelibolu'da Orhan Gazi'nin oğlu Süleyman Paşa'ya ait olduğu söylenen Es-kicami veya Sultan Camii de 1385 tarihli kitabesinden anlaşıldığına göre Halil Hayreddin Paşa tarafından yaptırılmıştır. Ayrıca onun adına bazı eserler de kaleme alınmıştır. Cemâleddin Aksarâyî, Zemahşerî'nin *el-Keşşâf* adlı tefsiri üzerine olan hâşiyesini Kara Halil Paşa'ya ithaf etmiştir. Halil Paşa'nın Ali, İlyas, İbrâhim adındaki üç oğlundan ikisi vezir-

riâzam olmuş, İlyas Paşa ise beylerbeyi-liğe kadar yükselmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Âşıkpaşazâde, *Târih*, s. 40, 52, 54-55; Neşrî, *Cihannümâ* (Unat), I, 197-199, Hoca Sâdeddin, *Tâcü't-tevârih*, I, 90, 103; Hammer (Atâ Bey), I, 36, 218; İ. Hakkı Uzunçarşılı, *Çandarlı Vezir Ailesi*, Ankara 1986, s. 1-28; a.mlf., "Çandarlı (Cenderli) Kara Halil Hayreddin Paşa, Menşe'i - Tahsili - Kadılığı - Kazaskerliği - Vezirliği ve Kumandanlığı", *TTK Belleten*, XXIII/91 (1959), s. 457-477.

MÜNİR AKTEPE

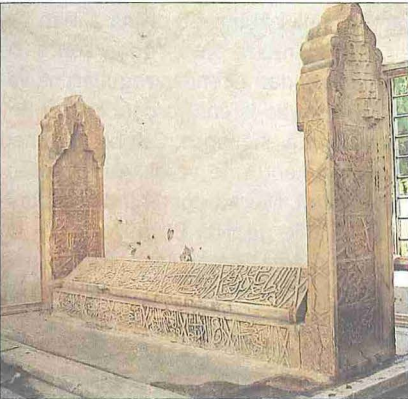
ÇANDARLI TÜRBESİ

İznik'te
sur dışında iki bölümlü türbe.

Şekâik Tercümesi'nden, Lefke Kapısı çıkışındaki mezarlığın içinde bulunan türbenin Çandarlı Halil Hayreddin Paşa'nın ölümünden (789/1387) sonra yaptırıldığı öğrenilmekte ve yaptırının da bugün aynı türbede yatan oğlu Çandarlı Ali Paşa (ö. 809/1406) olduğu sanılmaktadır. İki bölümün, duvar kalınlıklarından ve aralarındaki bağlantı yerlerinden ayrı zamanlarda inşa edildikleri anlaşılar. XIV. yüzyılın ikinci yarısında ibadet yeri olarak yapılan batıdaki kısmın yüzyılın son çeyreğinde yanına ikinci mekânın eklenmesinden sonra türbeye çevrildiği düşünülmektedir de genel kanaat, Selçuklu kümbetlerini hatırlatan kubbeye geçiş sisteminin küresel kubbe ile birleştirildiği doğudaki mekânın daha önce yapıldığı yolundadır.

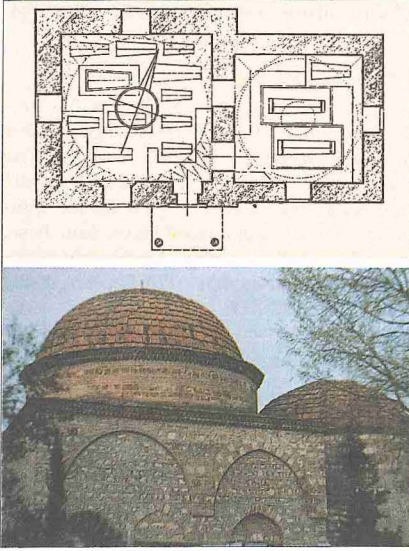
Halil Hayreddin Paşa'nın mezarının bulunduğu doğudaki mekân kare planlı olup kubbeye geçiş dört köşesindeki büyük üçgenlerle sağlanmıştır. Onikigen kasnaklı kubbenin ortasında günümüzde camekânla kapatılmış olan aydınlık açıklığı bulunmaktadır. Türbenin kuzey duvarı sağirdir, diğer cephelere ise birer pencere açılmış ve basık bir kapı ile de batıdaki mekâna bağlantı sağlanmıştır. Bu bölümde Halil Hayreddin Paşa ile oğlu Ali Paşa'ninkinden başka kime ait olduğu bilinmeyen diğerlerinden küçük bir lahit daha bulunmaktadır.

Her cephesine birer dikdörtgen pencere, onaltıgen kubbe kasnağına da sivri kemerli üç pencere açılmış olan batıdaki kare mekân daha büyük boyutludur ve kubbeye prizmatik üçgenlerle geçilmektedir. Mihrap yönündeki pencere kademeli niş içindedir ve başka kümbet türbelerde de benzerlerine rastlanan bu

Çandarlı
Kara Halil
Hayreddin
Paşa'nın
Çandarlı
Türbesi
içindeki
sandukası ile
mezar taşı -
İznik /
Bursa

ÇANDARLI TÜRBESİ

Çandarlı Türbesi ve planı - İznik / Bursa

Yunan işgali sırasında tamamen tahrip edilen yapı 1928'de mezar taşları dahil iyi bir restorasyon görmüştür.

BİBLİYOGRAFYA :

Mecdi, *Şekâik Tercümesi*, s. 31; A. Memduh Turgut Koyunluoğlu, *İznik ve Bursa Tarihi*, Bursa 1937, s. 138-140; K. Otto-Dorn, *Das Islamische İznik*, Berlin 1941, s. 80-85; Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi I*, s. 332-335; İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Çandarlı Vezir Ailesi*, Ankara 1974, s. 16-17; *Türkiye'de Vakıf Abideler ve Eski Eserler*, Ankara 1986, IV, 212-218; Semavi Eyice, *İznik*, İstanbul 1988, s. 43-44; C. Gurlitt, "Die Islamitischen Bauten von İznik (Niceea)", *OA*, III (1913), s. 54; Fr. Taeschner, "Anatolische Forschungen", *ZDMG*, sy. 82 (1928), s. 87-89; a.mlf. — P. Wittek, "Die Vezirfamilie der Gandarlyzade (14./15. Jhdt.) und ihre Denkmäler", *Isl*, sy. 18 (1929), s. 60-61, 101-108; Ali Saim Ülgen, "İznik'te Türk Eserleri", *VD*, I (1938), s. 62-63.

ŞEBNEM AKALIN

ÇANKIRI

İç Anadolu'da şehir
ve bu şehrin merkez olduğu il.

pencerinin dış cephedeki niş düzeniyle birlikte ele alındığında orijinal olduğu anlaşılmaktadır. Bu kısımda bugün hâlâ torunları İznik'te yaşayan Çandarlı soyundan on yedi kişinin mezarı bulunmaktadır ve hat sanatı açısından büyük önem taşıyan bu mezar taşlarında XV. yüzyıldan XIX. yüzyıla kadar değişen tarihler okunmaktadır. Batıdaki mekânın güney cephesi iki kör kemerle hareketlendirilmiş ve basık kemerli giriş sivri kemerli bir niş içine alınmıştır. Bu kapının önünde, XIX. yüzyıl başlarında halen mevcut olan iki mermer sütunun taşıdığı ahşap bir sundurmanın bulunduğu bilinmektedir.

Duvarlar bir sıra küfeki taşı ve bir-üç sıra tuğla ile örülmüştür. Kubbe kasnaklarının ve batı mekânı cephelerinin üstünde tuğladan kirpi saçak dolanmaktadır. Her iki kısmın da kubbesi ve doğudakinin köşe pahları kiremit kaplıdır.

İç Anadolu'nun Orta Kızılırmak bölümünün kuzey kesiminde, Köroğlu dağlarının güneye doğru alçaldığı ve Kızılırmak'a dökülen Acıçay ile Tatlıçay'ın birleştiği yerin yakınında bir vadiye yer almakta olup denizden yüksekliği 730 metredir. Şehrin adı, Antikçağ'da burada yapılan ve bugünkü şehrin ilk nüvesini teşkil eden Karatekin tepesindeki Gangra Kalesi'nin ismine dayanır. Burası Arap kaynaklarında Hancere (خنجره) adıyla anılırken (Taberî, VI, 469; İbnü'l-Esir, IV, 578) Selçuklu ve Osmanlı hâkimiyeti dönemlerinde Kengiri (كنفري) ve Kângırı (كانغرى) şekillerinde adlandırılmış, halk arasında söylenen Çangırı veya Çengiri Cumhuriyet döneminde Çankırı şeklinde resmîyet kazanmıştır.

Çankırı çevresi eski çağlarda Hitit Devleti'nin hâkimiyeti altında idi. Bu devletin milâttan önce 1200 yıllarında yıkılmasından sonra yöre Paflagonlar'ın idaresine girdi. Şehrin ilk yerleşme yeri olan Gangra Kalesi'nin bu dönemde kurulduğu tahmin edilmektedir. Bir ara Pontus Krallığı'nın hâkimiyetine giren şehir, Roma İmparatorluğu döneminde önce Galatya, daha sonra da Paflagonya vilâyetinin sınırları içinde kaldı. Strabon'a göre burası İç Paflagonya'da küçük bir şehir ve kale olup Kral Morzeos'un ikametgâhıydı, daha sonra Galatya Kralı Deiotaros tarafından alınmıştı. Roma hâkimiyeti altında önemini koruyan ve Germanikopolis de denen şehir, Bizans döneminde "Pilaimenes teması" adıyla bilinen idarî bir yönetim birimi içindeydi. Bu dönemde bir sürgün yeri olarak bilinen Çankırı 711-712, 727-728'de birkaç defa Emevî akınlarına hedef oldu (Taberî, VI, 469; Ya'kübi, II, 292, 300); ancak kalesinin müstahkem olmasından dolayı alınamadı. Nitekim Ya'kübi'nin burayı "Hisnülhadîd" adıyla anması kalenin bu durumuna işaret etmektedir. Şehir Malazgirt Savaşı'ndan (1071) sonra Türkler'in eline geçti. Çankırı'yı bu sıralarda, Anadolu fâtihî Süleyman Şah'ın emirlerinden olduğu anlaşılan Karategin'in fethettiği belirtilir. Çankırı'da kendisine atfedilen türbede yatan Karategin, aynı zamanda Kastamonu ve Sinop fâtihî olarak da bilinir. Bundan sonra Dânişmendliler'in idaresinde kalan şehir, 1101 Temmuzunda Raymond'un idaresinde, Anadolu'yu çapraz olarak katedip aynı zamanda Niksar'da hapis olan Bohemund'u kurtarmak isteyen Haçlı kuvvetlerinin saldırısına uğradı; ancak zaptedilemedi, çevresi yağmalandı. Şehir, 1134'te Emir Gazi'nin ölümünden sonra 1135'te Bizanslılar tarafından ele geçirildi. Fakat kısa bir süre sonra yeniden Dânişmendliler'ce geri alındı. Ardından da Selçuklular'ın idaresine girdi. Bu devletin dağılmasından sonra Kastamonu ve çevresinde hüküm süren Candaroğulları'nın hâkimiyetinde kaldı. I. Murad döneminde Osmanlı idaresine girdiyse de bu uzun süreli olmadı. I. Bayezid döneminde tekrar Osmanlı hâkimiyeti altına alınan şehir, 1402 Ankara Savaşı'ndan sonra Timur tarafından İsfendiyaroğulları'na verildi. Bu sırada İsfendiyaroğlu Kasım Bey Osmanlılar'a sığınınca Çelebi Mehmed Çankırı'yı kendisine verdi. Ancak İsfendiyar Bey II. Murad döneminde Çankırı'yı tekrar ele geçirdi. Bir süre sonra da şehir yeniden Osmanlılar'a katıldı. Osmanlı döneminde uzun bir sükûnet devri yaşayan Çankırı, XVII. yüzyıldan itibaren başlayan çeşitli Celâlî isyanlarının etkisinde kaldı. Şehir halkı zaman zaman

Çankırı'dan
bir görünüş